

A large cable-stayed bridge spans across a body of water under a sunset sky. The sun is low on the horizon, creating a bright orange glow and a long, shimmering reflection on the water's surface. The bridge's structure, including its tall pylons and numerous stay cables, is silhouetted against the bright sky. The overall mood is serene and majestic.

VEČERNÁ
RAPSÓDIA
ALEBO
NEBEŽ PRED BOHOM

ANNA PLES

Večerná rapsódia

alebo

Nebež pred bohom

Anna Ples

TARAWERA
BRATISLAVA 2024

Miesta, osoby a celý príbeh v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami a osobami je čisto náhodná, napriek tomu, že sa môžu niekomu zdať povedomé...

ISBN

978-80-69091-00-9 (print)

978-80-69091-01-6 (pdf)

978-80-69091-02-3 (epub)

978-80-69091-03-0 (mobi)

Copyright @ 2024 by Anna Ples

Cover and layout @ 2024 by Tarawera Design s.r.o.

Slovak edition @ 2024 by TARAWERA

All right reserved

1.

Malmö, pred rokom

„Zas pozeráš na toho chlapa? Prečo?“

„Je mi sympatický. Je taký vtipný, energický a priateľský. Pripomína mi moju mladosť.“

„Odkedy sám seba považuješ za starca? Veď si stále v najlepších rokoch.“

„Nie tak celkom, veď vieš. Som nešťastný, že už nemôžem maľovať obrazy, ako kedysi. Závídím tomu mladému mužovi, pretože je pohltený tým, čo má rád, že žije s umením a pre umenie a že je šťastný.“

„Aj ty si predsa šťastný. Pretože tu som ja, sme šťastní, že sme spolu a pretože si včas začal s liečbou. Čoskoro sa obnoví aj tvoje vnímanie farieb a opäť budeš maľovať veľkolepé obrazy.“

„Ďakujem za podporu, drahá.“

2.

Bratislava, 26. júl, piatok

V júlových dňoch nielen turisti, ale aj miestni obyvatelia po vyčerpávajúcom týždni v práci, s nadšením trávili piatkové večery prechádzkou starým mestom a hľadaním voľného stola v niektorej z mnohých reštaurácií. Akonáhle horúčavy trochu ustúpili, ľudia sa vracali k ťažkým vyprázaným jedlám a sladkým drinkom.

Dvaja sebavedomo pôsobiaci svalnatí muži kráčali po Michalskej ulici, a keď odbočili na Sedlársku, celkom zapadli do davu futbalových fanúšikov, ktorí pre nedostatok miesta v škótskom bare sledovali zápas na veľkoplošnej obrazovke cez otvorené okná. Muži si rýchlo uvedomili, že cez dav sa im preťačiť nepodarí, ďalej pokračovali v ceste po Ventúrskej ulici.

Na križovatke s Panskou Martina zaujala partia mladých ľudí, ktorí obkľúčili pouličného umelca. So zvedavo sklonenými hlavami trpezlivo sledovali pohyby chlapíka so šatkou, ktorá mu pokrývala spodnú časť tváre. Vôňa sprejovej farby, ostrá a prít'azlivá, sa rozplynula ďaleko za davom. Mladý muž, sediac v lotosovej pozícii, šikovne kreslil na biely kartón obrázok slnka zapadajúceho do mora kdesi v trópoch. Rýchlymi pohybmi striedal šablóny a iné pomôcky, na ktoré po vrstvách striekal rôznofarebné spreje. O minútu vyšlo slnko a ďalšiu minútu trvalo, kým získalo žltó-oranžové odtiene typické pre jeho západ. Nakoniec pribudol párik delfínov, vyskakujúcich z vody. Chlapík pracoval rýchlo, s ľahkosťou a jeho pohyby boli také hypnotizujúce, až sa Martin pristihol pri myšlienke, že nedokáže od umelca odtrhnúť oči. V každom prípade chcel vyčkať na záverečnú bodku. Bol natoľko

pohltený procesom, že si ani nevšimol, že jeho spoločník už dávno iba stál obďaleč a láskyplne ho sledoval. Róbert dobre vedel o Martinovej láske k umeniu a neodvážil sa pripraviť svojho priateľa o potešenie.

Nakoniec umelec odložil všetky nástroje a pomôcky a opatrne podal obraz zákazníkovi:

„Hotovo. Páči sa vám?“

„Áno, je to veľmi pekné. Pre teba, miláčik, nech sa páči,“ obrátil sa chlap a podal maľbu svojej priateľke. Dievčina zapišťala od radosti a zavesila sa mladíkovi na krk. Kamaráti dvojici zatlieskali a, ako sa Martinovi zdalo, umelca si viac nevšimali. Zákazník ešte pri odchode odovzdal umelcovi dvadsať euro s poďakovaním a dvojica sa v sprievode spoločnosti obrátila na odchod.

„Skúste to o seba neopierať, musí ešte trochu vyschnúť,“ radil im maliar, no nikto ho už nepočúval.

„Ide vám to výborne,“ povedal Martin.

„Naozaj?“ spýtal sa chlapec a dal si dole šatku. „Neskutočne ma to baví. Dokážem nakresliť čokoľvek. Stačí si povedať tému a o desať minút je obraz hotový.“

Pred očami mužov sa zjavila pekná, opálená tvár umelca: jeho zelené oči vyžarovali potešenie zo života, rovný nos prechádzal do krásne krojených pier a jeho prirodzený úsmev odhalil aj rovné biele zuby.

Obrazy zaujali aj okoloidúci starší pár. Obaja si prezreli vystavené maľby, mierne pokývali hlavami na znak vďaky a pokračovali v ceste.

Róbert pristúpil bližšie k stánku so vzorkami kresieb a začal ich starostlivo skúmať.

„Koľko by stál napríklad obraz s panorámou mesta?“ spýtal sa so záujmom.

„Podľa náročnosti, väčšinou od dvadsať do päťdesiat eur.“

„Hm, to je za desať minút práce celkom slušný príjem.“

„Kiežby. Nie každý večer je úspešný. Zbieram prostriedky na vlastnú výstavu. Zajtra sa otvára, prídte, prosím.“ Chlapík natiahol ruku k stojanu, vzal leták a podal ho.

Róberta hneď upútala fotografia umelca v akomsi indiánskom oblečení s perím na hlave a veľkým amuletom na hrudi. Jeho krásne, svalnaté, opálené telo priťahovalo väčšiu pozornosť, ako text „ART THERAPY AND PEACE from Július“, ktorý sa nachádzal pod fotografiou. Aj Martin podišiel bližšie, aby si mohol leták lepšie prezrieť. Na zadnej strane, v hornej časti sa nachádzalo niekoľko farebných malieb, takých malých, že bolo takmer nemožné rozoznať, čo je na nich zobrazené. Nižšie nasledovala pozvánka na výstavu, ktorá sa mala uskutočniť v sobotu 27. júla o 13:00 v Galérii AA na Panskej 17 v Bratislave.

„Zaujímavé,“ ozval sa Martin ako prvý. „Rád by som prišiel. Máte nezvyčajný štýl, Július.“

„Rozumiete maľbe?“

„Sám trochu kreslím.“

„Nebud' skromný,“ zasiahol Róbert a s hrdým úsmevom sa obrátil k umelcovi, „kreslí úžasne. Dva jeho obrazy sa už predali na aukcii vo Viedni.“

„Tak to už hej. Aj ja mám množstvo obrazov, ktoré nevystavujem na ulici. O tieto expresné kresby sprejovými farbami je najväčší záujem. Počas roka som zarobil dost' na to, aby som mohol zorganizovať výstavu, a už sa neviem dočkať. Bude to moja prvá výstava. Prosím, prídte, naozaj potrebujem podporu skúsenejších ľudí,“ mladík pozeral na neznámych mužov prosebne ako dieťa. Jeho úprimnosť a otvorenosť

Martina dojala. Spomenul si, ako len nedávno Róbertova podpora a dôvera úplne zmenili aj jeho život.

„Určite prídeme,“ odpovedal za oboch Martin.

„Som taký šťastný, budem vás čakať.“

Róbert a Martin sa na seba pozreli s miernym úsmevom. Oboch prekvapila bezprostrednosť mladého umelca. Chlapík chcel prudko vstať, aby si s nimi na rozlúčku potriasol rukou, ale jeho nohy, stuhnuté z mnohých hodín sedenia v lotosovej pozícii, mu to neumožnili, a Július musel s bolestivou grimasou a tichým stonaním pomaly a postupne natáhovať každú nohu zvlášť.

„Mimochodom, ako dlho už sedávaš v tejto pozícii?“ spýtal Róbert.

„Joge sa venujem už niekoľko rokov, je to môj koníček.“

„Ale aj tak by si mal dávať pozor. A hlavne nikdy nevstávaj prudko, je to škodlivé. Ver mi, som lekár, viem, o čom hovorím,“ otcovsky sa usmial Róbert a pomáhal mladíkovi triet' stuhnuté svaly. Keď sa umelec úplne narovnal, oboch prekvapilo, aký je vysoký. Poryv teplého júlového vetra Júliusovi pritisol havajskú košeľu a ľahké nohavice bližšie k telu, vďaka čomu vyniklo jeho ideálne vyšportovanie. Široko sa usmial, sebavedomo podal ruku Martinovi aj Róbertovi a opätovne im s nadšením ďakoval.

Róbert urobil krok vzad, otočil sa na odchod, kým pokračoval v kývaní hlavou na rozlúčku s umelcom, s výkrikom „Július“ doňho vrazila žena a zakopnúc začala padať. Róbertove ruky ju pevne chytili. Žena zacítila silné mužské telo a zahalila ju príjemná vôňa drahého parfumu.

„Prepáčte,“ bolo všetko, čo stihla po miernom zaváhaní vysloviť. Bez čakania na odpoveď sa obrátila na umelca: „Július, tvoj obraz je

preč.“

„Ako?“ zdá sa, že Július vôbec nerozumel, o čom žena hovorí.

„Jeden z obrazov zmizol. Galéria bola zatvorená, nikto tam nebol. Ničomu nerozumiem,“ koktala chaoticky a s ťažkosťami lapala dych. Bola to krásna žena v strednom veku s módnym krátkym strihom vlasov. Džínsová sukňa tesne nad kolená s koženým opaskom a biela hodvábna blúzka zvyrazňovali jej štíhlu postavu. Naďalej ťažko dýchala a zmätene hľadela na Júliusa.

„Prepáčte, že zasahujem,“ zapojil sa Róbert ďalej držiac ženu, „ale môžem vám nejako pomôcť?“

„Ja jednoducho neviem, čo mám teraz spraviť,“ v bezmocnosti rozťahla ruky. „Za celú moju prax sa mi nič podobné nestalo,“ naďalej cítila vôňu jeho kolínskej, no napriek tomu iba opatrne otočila hlavu smerom k cudzincovi. Na ňu hľadel George Clooney z reklamy na kávu s ľahko nežným úsmevom a inteligentným pohľadom. Sotva vládala odvrátiť pohľad od očarujúceho muža.

„Pani Andrejčíková, toto sú moji noví priatelia, sľúbili, že sa zajtra prídu pozrieť na otvorenie výstavy,“ radostne vyhrkol mladý umelec. Tentoraz sa ostražitosť ženy zmenila na prekvapenie.

„Toto je pani Andrejčíková,“ vysvetľoval mužom, „majiteľka galérie, kde bude prebiehať moja výstava,“ dodal Július a pohľadom preskakoval z jedného na druhého.

„Náš priateľ je policajt, vyšetrovateľ, práve tu v Starom meste,“ okamžite zareagoval Róbert. „Môžem mu zavolať, aby prišiel. Určite má právomoc pozrieť sa na to, čo sa udialo a pokúsiť sa vám pomôcť.“

„Áno, áno, pomôžte nám,“ otočil sa k nemu Július nenútene.

„No, dobre, nasledujte ma, prosím,“ žena si vzdychla a ponáhľala sa späť smerom ku galérii. Róbert s Martinom si vymenili pohľady a

rezko vykročili za ňou. Už pozadu začuli Júliusov hlas:

„Len si zbalím veci a prídem.“

Asi po tridsiatich metroch žena zabočila doprava a zmizla v otvorenej bráne. Vonku sa medzičasom zotmelilo. Tmavé nádvorie bolo osvetlené jedinou lampou, zvyšok svetla prichádzal cez okná talianskej reštaurácie. Na vonkajších stoloch stáli sviečky. Ich nežné mihotanie vytváralo útulnú, až takmer intímnu atmosféru, ktorú iba mierne narúšali rozhovory odpočívajúcich návštevníkov. Žena prešla do stredu nádvorja, otočila sa vpravo a cez ďalších pár krokov už kľúčom otvárala masívne dvere starej budovy. Spoločne vošli do malej miestnosti. Vizuálna kakofónia jasných farieb oslepila mužov. Štvorcová miestnosť bola zo všetkých strán ovešaná obrazmi rôznych veľkostí, profesionálne osvetlenými zhora aj zdola.

„Fíha,“ zhodnotili takmer jednohlasne.

Žena však nevenovala pozornosť očareným výkrikom, ale ukázala na prázdne miesto uprostred protiľahlej steny.

„Ešte pred pol hodinou, keď som prišla, bola maľba na svojom mieste. Robila som v kancelárii posledné prípravy na zajtrajšie otvorenie výstavy, pričom dvere do kancelárie boli po celý čas otvorené a vstupné dvere naopak zamknuté. Žiaden iný vstup do budovy neexistuje. Skutočne nerozumiem, kam a ako zmizla.“

Martin prešiel bližšie k miestu, kde pred tým bol obraz zavesený, a rukou sa dotkol steny v nádeji, že ide o nejaký optický klam, ale stena bola naozaj holá.

Róbert si zatiaľ prezrel miestnosť, pozorne preštudoval strop a podlahu, či sa v nich nenachádzajú nejaké otvory alebo poklupy. Prehliadol dokonca aj steny pod obrazmi a nakoniec sa pri pohľade do rohu miestnosti spýtal:

„Je tu kamera, môžem vidieť záznam?“

„Samozrejme, poďme do kancelárie.“

Róbert a Martin nasledovali ženu do ďalšej miestnosti, síce oveľa menšej ako bola prvá, ale s oknom. Nachádzal sa tu stôl s kancelárskym kreslom a dve stoličky. V rohu izby stála malá komoda a na nej sa týčil drahý kávovar.

Žena sa posadila do kresla, zapla notebook na stole a spustila aplikáciu.

„Prepáčte, nestihli sme sa predstaviť. Ja som Róbert Miklátek a toto je môj priateľ Martin Hasa,“ povedal a potriasol si so ženou rukou. Martin urobil to isté.

„Andrea Andrejčíková,“ odpovedala milo na pozdrav, pozrela na mladšieho muža, ale rýchlo obrátila späť k Róbertovi:

„Spomenula som si, kde som vás videla. Pravidelne o vás píš v novinách. Ste riaditeľ transplantáčnej kliniky v Bratislave.“

„Máte pravdu,“ usmial sa Róbert skromne.

„A s vašim menom som sa stretla medzi mladými umelcami,“ obrátila sa na Martina.

„Nie som až taký mladý, som skôr začiatočník,“ rozosmial sa Martin.

„Nastavte prosím záznam na čas, kedy ste obraz naposledy videli,“ poprosil Róbert, keď kútikom oka postrehol, že program na notebooku sa už stihol načítať.

„Obraz zmizol medzi ôsmou a pol deviatou. Spustím zrýchlené prehliadanie,“ začala, ale nestihla povedať viac, keď sa jej oči rozšírili prekvapením, či skôr hrôzou z toho, čo videla.

„Čo je tam?“ Róbert podišiel bližšie a postavil sa priamo za Andreu.

Kamera zachytávala celú miestnosť. Na čiernobielej mierne zdeformovanej obrazovke bolo miesto so zmiznutým obrazom vpravo, avšak aj takýto bočný pohľad umožňoval jasne vidieť, čo sa v miestnosti deje. Prázdna hala, dobré osvetlenie, v rôznych smeroch súčasne sa fragmenty obrazu stávali neviditeľnými, pričom posledný špirálový pohyb smerom do stredu zavŕšil jeho úplné zmiznutie.

Andrea precitla, presunula nahrávku na začiatok a s nemou otázkou v očiach pozrela na Róberta. Ten zas pohľadom vyzval Martina, aby sa k nemu pridal.

Tentokrát sústredene hľadeli na obrazovku obaja muži. Visiaci na stene obraz sa najprv zmenil na mozaiku kúskov v tvare diamantu, ktoré sa začali otáčať rôznymi smermi, postupne sa zrýchľovali a asi po minúte sa rozsypali ako ohňostroj a zmizli z obrazovky. Obraz už na stene nebol.

„Ničomu nerozumiem. Vidíte, že nablízku nikto nie je,“ zvolala žena a začala sa v šoku triasť.

„Vidím,“ odpovedal Róbert. Obaja muži si dokonale rozumeli aj bez slov. Mysleli na to isté, no báli sa o tom nahlas diskutovať v prítomnosti majiteľky galérie.

Keď si nahrávku prezreli ešte niekoľko krát, Róbert uzavrel:

„Úprimne povedané, z pohľadu nezúčastneného svedka vyzerá nahrávka ako fotomontáž a mohla byť urobená vopred. Možno niečí žart?“

„Aký žart? Keď som prišla, obraz visel na mieste. Pracovala som v kancelárii, a keď som sa chystala odísť, všimla som si, že je preč. Dvere boli zamknuté a nikto sem nemohol vstúpiť. Aj na zázname vidieť, že tu nikto nebol, teda nikto ho fyzicky vziať nemohol,“ čudovala sa Andrea a hlas sa jej chvel.

„Kto mal na starosti rozmiestnenie obrazov?“ spýtal sa Martin.

„Ja, Július a môj synovec. Vždy mi pomáha pred otváraním výstav, a to už niekoľko rokov. Obrazy sme zavesili len včera.“

„Tak potom to musí byť žart jedného z vás troch,“ usmial sa Róbert.

„Ale to je nemožné. Július chce túto výstavu viac ako ktokoľvek iný, prečo by teda kradol vlastný obraz? A ani nemohol. Celý ten čas predsa maľoval na ulici.“

„A váš synovec?“

„Ten nemá kľúče od galérie, nemá tu čo robiť. Galériu otváram a zatváram vždy len ja. V čase, keď tu nie som, je zapnutý alarm v bezpečnostnej spoločnosti.“

„Má bezpečnostná spoločnosť kľúče od galérie?“ pokračoval vo vypočúvaní Róbert.

„Nie, ich úlohou je všimnúť si poplach a zavolať mi. Dnu sa nedostanú. Za dvadsať rokov nastala takáto situácia dva či tri krát.“

„Môžem skontrolovať zámok na vchodových dverách?“ spýtal sa Martin.

„Nech sa páči.“

Po dôkladnom preskúmaní Martin skonštatoval, že zámok nebol vylomený a neexistujú ani žiadne známky pokusov o to. Ešte raz sa prešiel po galérii, pozorne skúmal strop, podlahu, steny, dokonca aj priestor za každým obrazom. Andrea jeho počínanie pozorne sledovala.

„Čo sa to deje? Nie sme predsa v rozprávke a ja nie som nejaká bláznivá ženská,“ zúfalo sa ozvala Andrea. „Možno skúsime zavolať odborníkov, nech zoberú odtlačky prstov a ukážeme im video z kamery?“

„Áno, máte pravdu, bude nevyhnutné poradiť sa s odborníkom,“

prikývol Róbert a v telefóne už hľadal Vojtechovo číslo. Po zvláštnych zážitkoch v súvislosti s hotelom Spirit sa všetci traja veľmi zblížili. Spojilo ich spoločné tajomstvo. Z času na čas sa stretli u Róberta, aby si opäť zaspomínali na hostí hotela a doplnili ich príbehy o nové poznatky.

„Dobrý deň, Vojtech, prepáč, že ťa vyrušujem takto v piatok večer, asi už čítaš deťom rozprávky, však? Čo, stále v práci? Potom počúvaj, stala sa tu dosť zvláštna príhoda a potrebujeme tvoju radu,“ a pokračujúc v rozhovore vyšiel na dvor.

„Môžete mi prosím povedať viac o zmiznutom obraze?“ spýtal sa Martin, kým Róbert telefonoval.

„Volá sa Západ slnka, tu je fotografia,“ Andrea vzala katalóg a otvorila ho na správnej strane. Očarujúce nábrežie, most v diaľke, morské vlny v dúhových jasných farbách na pozadí západu slnka.

„Namaľovaný olejovými farbami v klasickom štýle?“

„Nie tak úplne. Július na niektorých miestach naniesol na olej značné množstvo fluorescenčnej farby, čím dosiahol veľmi jasnú žiaru západu slnka a odleskov vody. Krásne a nezvyčajné. Súhlasíte?“

„Často používa fluorescenčné farby?“

„Tu je Pilgrim, ako ho Július nazval,“ Andrea ukázala na obraz visiaci napravo od prázdneho miesta na stene. Medzi dobre viditeľnými geometrickými obrazcami a znakmi, ktoré pripomínali skôr mayský amulet, bolo len s ťažkosťami zachytiť siluetu cestovateľa, zo všetkých strán obklopeného zvláštnymi tvármi a rastlinami. „Celý obraz je natretý fluorescenčnými farbami.“

„Aký je žiarivý. Hneď na prvý pohľad priam bije do očí chaos vytvorený nesúrodými farbami.“ Martin sa pozornejšie pozrel na obrázok. Štyri navzájom susediace kruhy, v strede ktorých bol umiestnený piaty kruh s rovnakým priemerom. A hoci obrys kruhu

bol neustále prerušovaný a prepletaný s inými obrázkami, nedalo sa nevšimnúť si ho. Martin niekoľkokrát prešiel očami po stredovom kruhu. Paleta farieb sa striedala, niekoľko krát sa dokonca náhle prerušila, aby vzápätí plynule nadviazala na inú. S každým objaveným kruhom bola prítťažlivosť silnejšia a silnejšia. Martin cítil, že je doslova vtiahnutý do priepasti chaosu a kakofónie farieb. Odtrhol oči a usilovne premýšľal.

„Áno, ako vo väčšine jeho obrazov,“ pokračovala Andrea. „Július skúša všetko. Má tiež nádherné diela olejovými, akvarelovými a akrylovými farbami. Dokonca aj ceruzkou. Páči sa mu tá rozmanitosť,“ zmäkla Andrea. Zdá sa, že rozhovor o maľovaní na ňu pôsobil upokojujúco.

Martin sa opäť chvíľu prechádzal po miestnosti a skúmal ďalšie obrazy. Nakoniec sa vrátil k zmiznutému, pozorne si ho preštudoval v katalógu, prezrel každú krivku, každý pruh, vrýval si do pamäti jednotlivé vrstvy obrazu.

„Akú cenovú hodnotu má tento obraz?“

„Nulovú,“ pousmiala sa Andrea otrávene. „Veď práve Július je absolútne neznámy umelec, začiatočník a toto je jeho prvá výstava. Je ako dieťa, taký naivný, otvorený, bystrý, ale talentovaný. Celá jeho kolekcia je úplný chaos, zatiaľ nemá vlastný štýl, skúša všetko. Každý obraz je jedinečný. Sotva som dokázala vybrať tie, ktoré sa dajú nejako zaradiť a interpretovať v určitom smere. V prvom rade je to jasná geometria a nepokoje farieb.“

„Úprimne povedané, z takého jasu bolia oči, ale len spočiatku,“ priznal Martin. „Ale očividne chce a má čo povedať. Páčil sa vám ako kreatívny človek?“

„Je veľmi nezvyčajný. Naozaj ma zaujal. Pracuje ľahko, rýchlo, nadšene, absolútne bez premýšľania o tom, kam smeruje a čo získa.“

Úplná spontánnosť je zrejmá aj vo farbách. Práve tým chaosom si ma získal. V tomto období som mala naplánovanú dovolenku, ale on ma tak veľmi prosil. Správa sa ako dieťa.“

„Takže ak jeho obraz nemá žiadnu hodnotu, načo by ho niekto kradol?“

„Presne to sa vám snažím povedať.“

Vtom zazvonil mobilný telefón a Andrea ho rýchlo zdvihla. V úplnom tichu bolo ľahké rozoznať slová volajúceho.

„Som stážista televíznych novín televízie JoJ. Dostal som za úlohu spracovať tému umenie a aktuálne prebieha otvorenie novej výstavy iba u vás.“

„Áno, reportáži sa vždy potešíme. Prídte prosím zajtra o 12:30 a môžeme spraviť rozhovor ešte pred otvorením výstavy,“ navrhla Andrea, rýchlo zložila a znova uprela zrak na Martina.

„No pozrite, aké šťastie. Príde aj televízny reportér. Július bude rád. Vidíte, nemohol si dovoliť zaplatiť promoakcie spojené s otvorením výstavy, a predsa bude mať plnohodnotnú reklamnú reportáž,“ odmlčala sa a potom akoby sa spamätala, poznamenala: „Ale veď vy ste umelec, túto stránku života určite dobre poznáte.“

„Oh, to veľmi predbiehate. Skutočne maľovať som začal len pred rokom, a zatiaľ len olejovými farbami. A na rozdiel od Júliusa, experimenty ma nelákajú.“

„A vaše úspechy?“

„Výstavu som ešte nemal. Predal som ale niekoľko obrazov prostredníctvom internetovej aukcie a niekoľko ďalších som venoval rôznym múzeám a galériám.“

„Kto je váš umelecký riaditeľ?“

„Róbert. Veľmi mi pomáha a podporuje ma.“

„Viem, že medzi predstaviteľmi medicíny je množstvo obdivovateľov a znalcov umenia, ale že sa venujú aj manažmentu, o tom počujem prvýkrát.“

Vtom sa otvorili dvere. Bol to Július. Tlačil pred sebou obrovskú tašku s vecami.

„Prepáčte, začal som sa zbierať a vtedy ma jeden cudzinec požiadal, aby som nakreslil obrázok pre jeho matku.“

„Vidíte, typický umelec,“ zvolala Andrea. „Stratil obraz a pokračuje v maľovaní, pretože bol požiadaný.“

„Mali ste vidieť, aký krásny bol. Podaril sa, ako nikdy predtým. Tiež sa mi veľmi páčil,“ pokračoval Július, ktorý nezachytil iróniu v slovách majiteľky galérie.

„Július, záleží ti vôbec na osude tvojho obrazu?“

„Samozrejme, že záleží. Tak čo ste zistili, kto ho ukradol?“

„Netuším. Jednoducho zmizol, akoby išlo o nejaký kúzelnický trik,“ našpúlila pery Andrea, ledva zadržujúc hnev. „A ja s tým rozhodne nemám nič spoločné.“

„Vás nikto ani v najmenšom nepodozrieva, pani Andrejčíková. Vy ste predsa jediná osoba, ktorá mi verila a súhlasila vytvoriť výstavu mojich prác.“

„Viem, že ťa odmietli všetci okrem mňa. Ale ani v najhoršom sne som si nepredstavovala, že ešte pred otvorením výstavy nastanú takéto problémy.“

„Ja vám úplne verím. Ste moja bohyňa, ste taká krásna, taká múdra. Niečo vymyslíte a všetko napravíte.“

Pani Andrejčíková si len otrávene povzdychla a pokrútila hlavou.

V tom čase sa Róbert vrátil. Jeho tvár pôsobila zmätene.

„Poďme prosím do kancelárie, máme o čom premýšľať,“ povedal

a o malú chvíľu sa už všetci štyria usádzali v pracovni majiteľky galérie. Andrea si sadla do svojho kresla, Róbert a Martin sa posadili na stoličky a Július zaujal svoju zvyčajnú lotosovú polohu priamo na podlahe pri Andreiných nohách.

„Pani Andrejčíková,“ začal Róbert, „podľa vyšetrovateľa, pána Adamca, môžete hneď teraz zavolať políciu alebo ísť na stanicu spísať oficiálne vyhlásenie o zmiznutí obrazu. Po chvíli uvažovania však dospel k záveru, že zatiaľ nemá zmysel ponáhľať sa.“

„Prečo?“

„Situácia vyzerá príliš zvláštne a akoby vyfabulovane. A záznam z videokamery nielenže nepomôže pri hľadaní zlodēja, ale môže sa dokonca stať dôkazom proti vám, pani Andrejčíková.“

„Proti mne?“

„Vidíte, zatiaľ všetko nasvedčuje tomu, že ten obrázok tu nikdy nebol. Mohli ste ho vopred schovať, potom pripojiť pripravený záznam jeho záhadného zmiznutia a nakoniec oznámiť incident polícii.“

„Ako to môžete povedať? Že nebol? Nie som podvodníčka. V tejto galérii boli vystavené majstrovské diela za desaťtisíce. Prečo by som kradla obrázok začínajúceho umelca? Nedáva to zmysel,“ pobúrene vyprskla Andrea.

„Môžem potvrdiť, že obraz na stene bol. Len včera sme ho tam spolu zavesili,“ ostro sa ozval Július.

„A predsa, úprimne povedané, ak budete v tomto okamihu oficiálne kontaktovať políciu, stanete sa prvou podozrivou,“ pokrčil plecami Róbert.

„Ale prečo? Nemám motív, obraz ešte nebol predstavený verejnosti, nemá recenzie a z pohľadu zberateľov nemá žiadnu hodnotu.“

„Pani Andrejčíková, podľa vlastných slov ste boli poslednou

osobou, ktorá obraz videla. Vaša kancelária sa nachádza hneď vedľa vchodových dverí a zistili by ste, keby niekto vošiel. Ste teda jediná osoba, ktorá mala možnosť obraz skryť a zinscenovať krádež. Inak sa to, čo sa stalo, vysvetliť nedá.“

Zakryla si tvár rukami.

„Čo mám teda spraviť?“

„Pani Andrejčíková, zabudnime na ten obraz. Môžem nakresliť podobný. Len neplačte,“ objal Július kolená svojej bohyně a bol ako verný služobník pripravený na všetko, len aby skončilo utrpenie jeho pani.

„Vieš, Július. Nejde ani tak o obraz, ako o to, že naozaj nechápem, ako mohol zmiznúť. Som si na dvesto percent istá, že toto by nedokázal nikto z môjho okolia. Fyzicky ani nemohol. Obraz som videla pol hodinu predtým, ako som zistila, že zmizol. Bola som v galérii sama. Za ten čas nikto nevstúpil a ani žiadnym spôsobom nemohol nepozorovane preniknúť do galérie. Som nanajvýš znepokojená spôsobom, akým ten obraz zmizol a aké hackerské vtipy sú zachytené na mojej bezpečnostnej kamere.“

Július len mlčal a žalostne na ňu hľadel.

Róbert zatiaľ bubnoval prstami po stole a tuho premýšľal. Cítil k tejto sebedomej, no krehkej žene hlboké sympatie a súcit. Hovorila celkom úprimne. Jej tlmený hlas budil dôveru a bol mimoriadne podmanivý. Veril jej.

„Musím zistiť, čo sa stalo s obrazom,“ ozvala sa opäť. „Je to dôležité. Musíte pochopiť, že tým môže utrpieť aj moja povest' úspešnej a spoľahlivej umeleckej riaditeľky a majiteľky galérie. Ak sa situácia rozchýri aj v našich kruhoch, nikto už so mnou nebude chcieť spolupracovať.“

„V tom prípade navrhujem zatiaľ nevolať políciu a nevyvolávať zbytočný rozruch,“ rozhodol napokon Martin. „Pokúsime sa vykonať vlastné nezávislé vyšetrovanie.“

Róbert s vďačnosťou pozrel na Martina.

„Úplne súhlasím s Martinom. V tomto okamihu nie je potrebné robiť žiadne unáhlené drastické kroky. Pani Andrejčíková, pošlite mi prosím ten záznam z videokamery,“ požiadal úctivo a podal jej vizitku s kontaktmi. „S vašim dovolením by som ju ukázal vyšetrovateľovi. Ten sa na ňu pozrie a navrhne nám ďalší postup. Ak máte nejaké nápady alebo si na čokoľvek spomeniete, obratom ma prosím kedykoľvek kontaktujte.“

Martin si hneď všimol, že v poslednej vete zaznela aj Róbertova osobná nádej na ďalšiu komunikáciu.

„V poriadku,“ odpovedala Andrea pokojne a vzala si vizitku.

„Prezradíte mi, ako je možné zorganizovať otvorenie výstavy v takej malej miestnosti?“ ozval sa zrazu Martin.

„Usporiadame oslavu na nádvorí. Majiteľ talianskej reštaurácie nám rád poskytne svoj otvorený priestor so stolmi. Samozrejme objednávame si uňho víno a ďalšie nápoje.“

„A čo urobíme s prázdny priestorom na stene? Zavesíme tam nejaký iný obraz?“ spýtal sa Július.

„Zatiaľ nebudeme robiť nič. Otvorenie nech prebehne bez neho,“ odpovedal Martin.

„Ale bude to vyzerat' zvláštne,“ prekvapene sa ozvala Andrea.

„Budeme sa tváriť, že to tak malo byť,“ rozmýšľal nahlas Martin. „A nikomu o zmiznutí obrazu nehovorte. Teda najmä o tom, akým spôsobom zmizol. V opačnom prípade môžete zostať nepochopení.“

„Dobre,“ pokrčila plecami Andrea.

„Na zajtrajšiu vernisáž sa ale napriek všetkému skutočne tešíme,“ pokračoval Martin v snahe vnieť trochu pozitivizmu, pričom dúfal, že tú milú ženu, ktorá sa dostala do problémov, aspoň nejako podporia.

„Môžeme vás niekam odviezť? Už je dosť neskoro,“ spýtal sa Róbert.

„Nie, nie, ďakujem. Bývam neďaleko.“

Andrea sa zo všetkými rozlúčila, zavrela dvere a opäť zdesene pozrela na prázdne miesto na stene. Ako mohol ten obraz zmiznúť a prečo? Podišla k stene a prešla po nej rukou v nádeji, že narazí na nejakú prekážku. Ale nie. Obraz tam jednoducho nebol. Unavene sa zložila na stoličku vedľa steny. „Toto je buď nejaký druh preludov, zvláštny sen alebo som tak extrémne unavená, že si potrebujem oddýchnuť a zajtra bude všetko na svojom mieste.“ Zasmiala sa nad vlastnou naivitou. Ako by mohol spánok všetko vrátiť na správne miesto?

Pôvodne súhlasila s usporiadaním výstavy len zo sympatií k mladému umelcovi. Pre ňu osobne projekt nesľuboval žiadne zisky. Doteraz si takýto druh slabosti nedovolila. Predtým však bola manželkou slávneho umelca a zároveň jeho umeleckou riaditeľkou. Spoznali sa, keď bola ešte študentkou dejín umenia. On bol známy uznávaný majster, ktorý mal už poriadne po päťdesiatke. Dvadsať rokov bohémskeho života preletelo ako nič. A zrazu bolo po všetkom. Ľudovít zomrel, a hoci všetci jeho fanúšikovia a ich spoloční priatelia Andreu v tomto období veľmi podporovali, pocit úplnej samoty prišiel veľmi rýchlo. Až teraz si uvedomila, že celých tých dvadsať rokov bol Ľudovít múzou pre ňu, a nie naopak. To ona žila len pre neho. A hneď ako zostala sama, bez manžela, bez detí, pocit osamelosti a bezcieľnosť prerástli do hlbokej depresie. Július bol jej spásou. Liekom na jej nekonečný smútok. Bolo v ňom toľko pozitívneho, toľko energie, toľko talentu. Pri pohľade na

jeho obrazy mala pocit, že sa opäť inšpirovala, že sa jej do krvi vliat nový život a vzápätí sa rozliat sa po celom tele. Opäť pocítila túžbu ísť ďalej, niečo robiť, stretávať sa s ľuďmi, komunikovať. Július nedokázal zaplatiť ani polovicu všetkých nákladov spojených s vernisážou, ale to ju neodradilo. Mladý umelec sa stal štartom do nového obdobia života a ona ho nechcela zmeškať. A zrazu, tesne pred otvorením, takáto príhoda. Zvláštna, tajomná, nepochopiteľná. A nebyť dvoch mužov, ktorých nevedno ako sa Júliusovi podarilo prilákať k sebe priamo na ulici, usúdila by, že sa s najväčšou pravdepodobnosťou zbláznila.

Andrea zatvorila oči a opäť si spomenula na silné vyšportované telo a užasnú vôňu mužného parfumu a srdce jej zrazu začalo biť rýchlejšie. Opäť chcela byť v Róbertovom náručí. Nikdy nič podobné nezažila. Kým bola s Ľudovítom, iní muži pre ňu neexistovali. Tento nový pocit na krátku chvíľu odviezol jej pozornosť od incidentu, ale keď otvorila oči a uvidela prázdne miesto na stene, opäť sa rozčúlila. Ešte o ôsmej večer visel obraz na stene. Galéria bola predsa zatvorená zvnútra a žiadne iné vstupy neexistujú. Dvere do kancelárie boli pootvorené a ona v úplnom tichu rozosiela posledné pozvánky a kontrolovala účty. A o pol deviatej, keď odchádzala a pozrela sa do miestnosti ako zvyčajne, uvidela prázdne miesto. V panike vystrelila ako šíp. Takmer bežala za Júliusom, vediac, že maľuje na rohu ulice. Akú pomoc od neho očakávala? Prečo hneď nezavolať políciu? Pretože intuitívne pochopila, že sa deje niečo záhadné. Ale ako mohol obraz zmiznúť? Nemala pre to žiadne vysvetlenie, žiadne myšlienky, žiadne dohady. A záznam z kamery už aj tak zvláštny incident len skomplikoval. Čoraz viac sa jej zdalo, že ide o niečí podvod. Ale ako sa to všetko dalo stihnúť a navyše počas jej prítomnosti v galérii? Tu by sotva uspel David Copperfield. Andrea si uvedomila, že sa nedokáže upokojiť,

kým nepríde na to, ako sa to všetko v skutočnosti stalo. Do jej galérie vstupoval ešte jeden človek. Vytiahla z kabelky telefón a vytočila číslo svojho synovca.